Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 22. 1:sta årg. Pris: 10 öre.

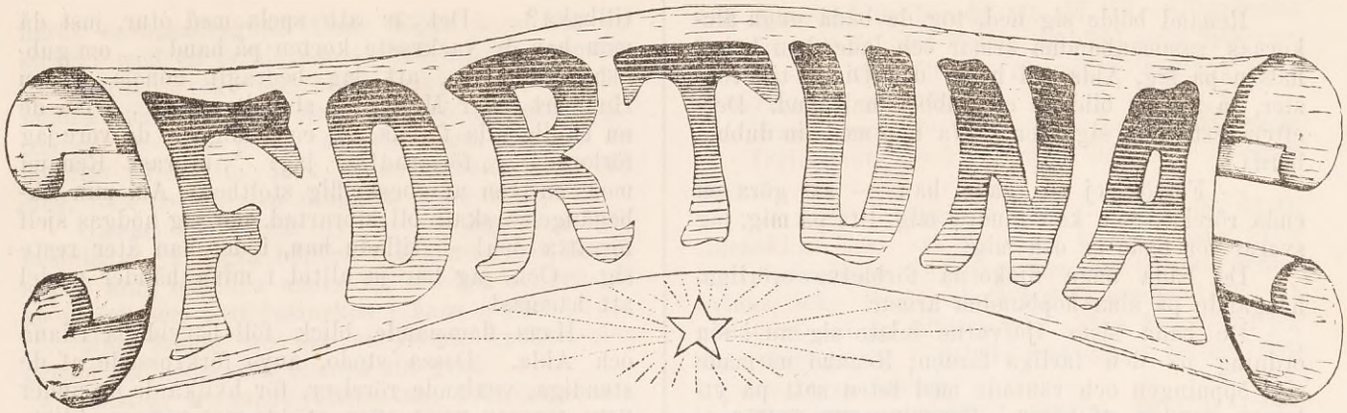

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

EXPEDITION: *Skolgatan N:o 19, Göteborg.*

UTGIFVARE OCH FÖRLÄGGARE: Alb. Olson, Göteborg.

PRENUMERATIONSPRIS: *för år 4,50, postarv. inber.*

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af *Ernest Capendu.*

(Öfversättning).

Forts. f. f. N:r.

Repet, som var, så att säga, den ende gångstigen för grottornas invånare, hade förfärdigats af Humbert, som gjort det så starkt och fast, att det kunde, i händelse af behof, bära en mängd af banditerna: — hvilket var så mycket nödvändigare, som det lätt kunde hända, att tjufvarne måste alla i ett nu försvinna från klippspetsen ned i de för möjliga förföljare okända grottorna.

Tjufvarne rustade sig, ifriga efter det utlofvade bytet, till att klättra upp nästan alla på en gång den ene efter den andre; den, som först uppnådde klippspetsen, skulle hjelpa den följande, hvilken åter skulle i sin ordning hjelpa den tredje o. s. v.

Under det expeditionen på detta sätt anordnades, var La Chenaye, eller Renaud, eller grefve de Bernac (eftersom han spelade alla tre rollerna) sysselsatt med att bortföra Alda och Diana.

Han ville ej anförtro någon af sina kamrater den ena eller den andra af dessa dyrbara bördor. Säker om att ingendera af de båda unga flickorna skulle ensam af egna krafter lyckas tillryggalägga halfva vägen, uppfann han ett medel, hvarigenom han kunde på samma gång slippa bära upp en i sender, emedan han i så fall fruktade, att den räddade skulle slippa undan, medan han var nere efter den andra.

Han skyndade hastigt tillbaka till grottorna, i detsamma Äppelblomman ilade ut genom öppningen med första ledet af tjufvarne. Han bar i handen tvenne dyrbara schärp af den vackraste indiska kaschmir.

— Gif mig edra armar, Diana, sade han med smekande stämma till ståthållarens unga dotter.

— Mina armar? svarade Diana.

— Ja, räck fram dem!

— Hvad tänker ni då göra?

— Jag vill binda edra händer.

— Binda mig! utropade den unga flickan och ryggade tillbaka.

— Diana, jag besvär er derom! lyd mig, utan att motsätta er min vilja. Det är ju frågan om er räddning. Vi måste klättra uppför repet, för att kunna bli fria, och om ni vägrar att göra, hvad jag ber er om, skall jag icke kunna rädda mer än en utaf er härifrån.

— Vi skola härifrån tillsammans! inföll Alda lifligt.

— Ja, men då måsten i lyda mig!

Öfvervunnen af den ifrigt bedjande ton, hvarmed dessa ord uttalades af grefve de Bernac, räckte Diana fram sina hvita armar, såsom den unge mannen önskade, med handlofvarne tätt intill hvarandra. Dessa band han med det mjuka kaschmirsskärpet hårdt och fast tillsammans, utan att dock dermed förorsaka den unga flickan någon smärta.

När detta var gjordt, vände han sig till Alda och bad henne med en blick, att låta göra med sig detsamma, som han nyss gjort med Diana.

Alda tvekade, men då hon såg Diana så undergifven, skyndade hon att uppfylla grefvens begäran.

Då den unge mannen slutat härmed, befunno endast fyra tjufvar sig ännu qvar i gången. De öfriga af truppen hade antingen uppnått klippspetsen eller hängde ännu sväfvande mellan himmel och haf.

Två af de qvarvarande tjufvarne klängde nu efter hvarandra upp på repet: och de tvenne sista närmade sig, för att följa sina kamrater.

Renaud böjde sig ned, tog de båda unga flickornas sammanbundna armar och lade dem kring halsen på sig, Alda till höger och Diana till venster, så att de bildade ett dubbelt halsband. Derefter reste han sig åter sakta upp med sin dubbla börda.

— Försök ej — sade han — att göra en enda rörelse, som kan hindra mig, lita på mig, jag svarar för både er och mig!

De båda unga flickorna förblefvo orörliga, hängande på sina hopbundna armar.

De båda sista tjufvarne inläto sig nu i sin ordning på den farliga färden; Renaud närmade sig öppningen och väntade med foten satt på yttersta randen af hålan. Bränningarne, fastän ej mera så häftiga och brusande som förut, kastade dock ännu sitt hvita skum upp till ingången af grottan och bestänkte dermed grefvens svarta sammetsbyxor.

Den sista tjufven började klättra upp. På repet hängde fjorton man. Repet liknade en lång orm, som slingrade sig uppåt längs klippan.

Plötsligt, i detsamma den förste af de fjorton tjufvarne uppnådde spetsen af klippan, i detsamma Renaud grep tag i repet med venstra handen och höjde sig på armarne med sin dyrbara börda, ljöd ett förfärligt, ett fasaväckande skri genom rymden.

Renaud hoppade tillbaka, släppte repet och stod åter lyckligt i hålan . . . Det var hög tid!

Ett häftigt skri, framträngande ur fjorton bröst, skar, sade vi, genom luften. Repet hade brustit sönder och tjufvarne störtade ned i hafvet.

Kropparnes fall i hafvet kastade upp ett nytt regn af skumlödder, några skri hördes ännu, derpå upphemtade en stor jettelik våg sina nya offer, som hon obarmhertigt söndersmulade mot de splittrade och skarpa klippskären, hvarefter hon majestätiskt drog sig tillbaka, för att lemna rum för en annan, som rullade med ett doft dån öfver denna förödelse.

Det var allt . . .

Några sekunder hade varit nog, att åstadkomma denna härjning. Renaud stod förvånad och slagen. Diana och Alda hade, undanskymda af den unge mannen, lyckligtvis ej kunnat se något, men de sönderslitande skri, som trängt till deras öron, kom dem att frukta för en ny fara.

Renaud bar de båda flickorna in i grottan, befriade sig från dem och lade dem ned på marken, hvarefter han vände tillbaka ut till öppningen, föll på knä och tog fatt i repet, som med en af knutarne fastnadt i en ring, genom hvilken det brukade löpa och som var inslagen i klippan straxt nedanför ingången till grottorna. Han undersökte noga ändan: den var afskuren.

— Det är ej någon slump — sade han, det är ett fullkomligt bedrägeri! Repet är afhugget med en yxa. Hvem har nu förrådt mig? Ar det tjufvarne, af hvilkas antal åtminstone trefjerdedelar uppnådde klippspetsen, innan olyckan skedde? . . . Ha de sjelfva fallit i en af mina fiender lagd snara? . . . Hvad skall jag tro? . . . Hvad skall mäster Eudes tro, då han icke får se mig komma tillbaka? . . . Det är att spela med otur, just då man har de vackraste korten på hand . . . om gubben skulle tro, att jag bedragit honom . . . om Humbert eller Mercurius sluppit undan . . . om de nu skulle alla förena sig emot mig . . . då vore jag förlorad! . . . förlorad! . . . jag! . . . utbrast Renaud med en ton af obeskriflig stolthet. Ah, min likbegängelse skall bli storartad, om jag nödgas sjelf förrätta den! — tillade han, i det han åter reste sig. Och jag har ju alltid i mina händer medel att hämnas!

Hans flammande blick föll härvid på Diana och Alda. Dessa stodo, ånyo förkrossade af de ständiga, vexlande rörelser, för hvilka de nu under flera timmar varit offer, stödda mot gångens klippvägg, utan att våga tillfråga den de ännu togo för grefve de Bernac.

Renaud vände sig till dem.

— Vi ha varit nära att omkomma, sade han, och Gud har genom ett underverk räddat oss. Endast tvenne sekunder till och vi skulle ha störtat ned i afgrunden. Slaget var riktadt mot oss, men vi ha undvikit det. Det är troligt, att man nu skall vilja använda våld emot oss, men frukta ingenting, Alda! Den, som i detta ögonblick skyddar er, vet att kämpa, vore det och mot alla jordens makter!

Renaud kastade vid dessa ord en stolt och eldig blick på de båda unga flickorna.

XLIX.

Jeanne.

Medan den förfärande scen, vi nyss beskrifvit, egde rum under Renauds, Aldas och Dianas ögon, under det tjufvarne funno i böljorna en djup graf, som suckande tillslöt sig öfver dem, föreföll en scen af helt annat slag men på andra sidan om klippan, i dalen, på något afstånd från det ställe, der vi lemnat mäster Eudes och Richard.

Trenne personer följde den lilla gångstig, som slingrade sig längs foten af klippan. De vände ryggen åt Etretat och tycktes styra kosan mot Benzevilles skog. Dessa trenne personer voro d'Helmont, Giraud och baronessen Catharina.

Baronessan gick i spetsen, men det var omöjligt, att i hennes gång igenkänna denna stolta och koketta hållning, som annars gjorde henne så förtjusande.

Hon liknade nu tvärtom, der hon gick, en staty, som sattes i rörelse genom en väl dold fjäder.

Hennes kalla, bleka och hårda anletsdrag hade förlorat sitt vanliga behagliga uttryck, hennes stela blick egde ej mera sin angenäma och tilldragande eld.

Bakom Catharina gick d'Helmont. Hans hufvud var framåtlutadt, ögonbrynen och läpparne

hårdt sammandragna. Hans högra hand var utsträckt med en befallande åtbörd och den venstra var hårdt tryckt mot bröstet, som om han velat hindra hjertats slag. Hans lågande ansigte tycktes genom alla porer, så att säga, utandas en mäktig viljekraft. Han följde Jeanne steg för steg, lika troget, som skuggan följer kroppen.

Giraud åter gick dyster, oböjlig, lugn och beslutsam. I högra handen höll han en stor, skarpslipad knif, och den andra hvilade på kolfven till en pistol, som satt instucken i hans gördel.

Man kunde tro sig se trenne spöken, som genom ett underverk lemnat sin graf.

Hastigt stannade Catharina: D'Helmont och Giraud likaså.

— Är det här? — frågade den lärde med den mest befallande ton.

— Nej! — svarade den unga qvinnan.

— Hvarför stannar ni då?

— Derföre att jag ej längre kan gå?

— Är ni trött?

— Mina fötter äro alldeles söndersargade.

— Saknar ni då vilja?

— Ni vet väl, att jag ej eger någon sådan.

— Hvarföre stannar ni då här.

— Emedan smärtan tvingar mig dertill.

— Tänk på mina vänner, hvilkas olycka du förorsakat — inföll Giraud med grof stämma — kom ihog alla dessa oskyldiga, hvilkas död du och de dina föranledt, och du skall glömma dina egna plågor.

— Gå! det är nödvändigt! — tillade d'Helmont.

— Ja, gå, om du ock måste duka under, innan du uppnår målet! — återtog Giraud.

Catharina satte fram sin ena fot. Hon hade ej ljugit. Buskrötterna och kiselstenarne hade sönderslitit den fina satinskon och sargat den lilla foten, så att blodet rann.

Giraud höjde armen med knifven. D'Helmont höll honom tillbaka. Den lärde tog upp dosan, hvaraf vi förut sett honom begagna sig, tog derur tvenne flaskor, samt slog innehållet af den ena öfver Catharinas fot och lät henne inandas innehållet från den andra.

Catharina utstötte en suck af lättnad.

— Kan ni gå nu? — frågade d'Helmont.

— Jag tror, att jag kan...

— Försök!

De begåfvo sig åter i väg.

— Hör, Jeanne — sade Giraud efter ett ögonblicks tystnad. — Du vet, hvad du förr kommit mig att lida, du vet också, hvilken förfärlig ed och hämd jag svurit vid mina kamraters lik. Du vet, huru mycket jag älskat dig!... Nåväl, denna kärlek har förvandlats till ett oblidkeligt hat! Försök derföre icke att bedraga mig med någon låtsad ånger, försök ej att röra mig med en beskrifning på dina lidanden. Du befinner dig nu i händerna på mäktiga personer, hvilka du ej skall kunna undslippa! Du har endast ett medel att kunna försona dina begångna brott. Du har förtjenat döden, men kan likväl ännu föra undan den arm, som är beredd att slå till. Öfverlemna La Chenaye åt oss! Befria de båda unga flickorna, som nu äro offer för den skändlige, och jag skall ej verkställa min hämd.

Jeanne svarade icke. Hon fortsatte sin gång.

D'Helmonts tycktes vara försänkt i djupa tankar.

— Ah! — mumlade han. — Skall det då bli tillräckligt ljust, att jag skall kunna blicka klart in i hela denna förfärliga hemlighet. Om denna qvinna icke ljugit, skall jag få återse Alda. O, min Gud, om du tillåter mig rädda henne, ber jag dig: tag gerna i utbyte mot denna sällhet mitt lif, om du så önskar

Slutligen uppnådde Catharina, följd af d'Helmont och Giraud, det stället, der mäster Eudes och Richard stannat, då vi lemnade dem och återvände till grottorna.

Den gamle och sergeanten hade försvunnit: intet spår fanns mera utaf dem.

Catharina stannade.

— Är det här? — frågade d'Helmont.

Catharina svarade icke.

— Är det här? — upprepade den lärde och gaf mera styrka åt sin fråga.

— Ja... — stammade den unga qvinnan, som om hon lydt en henne beherrskande vilja.

— Är detta andra öppningen till grottorna? — återtog d'Helmont.

— Ja — svarade Catharina.

— Känna blott mäster Eudes och hans söner till denna hemliga öppning.

— Ja.

— Är ni säker derpå.

— Ja.

— Har ni sjelf gått in i grottorna på denna sida? — frågade Giraud.

— Nej, svarade Catharina, men jag vet, att denna öppning förer till grottorna. Mercurius uppenbarade mig en gång hemligheten, för den händelse att, såsom han sade, fara möjligen skulle komma öfver oss. Jag vet endast, hvad Mercurius sagt.

— Men, sade Giraud och lutade sig ut öfver öppningen, men ingenting bevisar, att du talar sant. Se, herre! Denna håla är föga djup. Ögat kan lätt se både bottnen och väggarne! ingenting tillkännager en underjordisk gång.

— Jag kan icke säga mera, svarade Catharina. Jag har aldrig gått härigenom. Kanske har Mercurius bedragit mig. Jag tror det icke, men om så är, skall jag då ansvara för Mercurii lögn?

— Ja — sade Giraud.

— Ah! — sade Catharina och bleknade, skulle ni vilja tvinga en stackars svag varelse, som mot sin vilja blifvit förledd, att försona en mans brott?

— Du har deltagit i och vunnit på dessa brott! — sade Giraud.

Chatharina bleknade, om möjligt, ännu mera. Hon var rädd. Hon insåg, att vedergällningens timma slagit och efter att ha för minniskor redogjort för sitt uppförande och sitt skändliga för-

bund med banditerna, darrade hon vid tanken, att efter den menskliga rättvisan möjligen skulle komma den gudomliga.

Som hon aldrig älskat Mercurius mera än hon en gång älskat Giraud, bekymrade hon sig föga om det öde, som kunde vara förbehållen La Chenaye's son, bäfvade hon endast för sig sjelf och hade blott en tanke: att undslippa deras hämd, som hotade henne.

Catharina hade länge varit okunnig om tillvaron af Mercurii tvenne bröder, och vande sig genom sin lastbara natur hastigt vid det nya lefnadssätt hon inslagit, emedan det kunde tillfredsställa hennes passion efter nöjen och prakt.

Det var först senare, då Renaud hos Jeanne funnit ovärderliga egenskaper för utförandet af den roll, han tillämnat henne, som en del af hemligheten om bolaget anförtroddes åt henne.

Jeanne blef döpt till Catharina, fick titel af baronessa de Sainte-Marie, begåfvades med ett rikt enkesäte och introducerades vid hofvet genom grefve de Bernacs försorg.

Sedan Catharina väl en gång kommit in på hofvets brännande och lösa mark, var hon alltför intrigant och djupt omoralisk, att icke göra en hastig bana.

Genom sina förbindelser med de många i hennes behag och skönhet förtjusta ädlingarne, visste Catharina allt, hvad som tilldrog sig, samt gaf åt de tre bröderna de noggrannaste och vigtigaste underrättelser.

Men med tiden kallnade det mellan henne och Mercurius, och Catharina förband sig nu närmare med Camäleon, med hvilken hon stämplade mot de tre bröderna. Vi veta, huru dessa planer misslyckats.

L.

Sömnen.

Öfvertygad om, att Catharina talat sant, då hon sade sig ej ha gått in i grottorna genom denna andra öppning, lutade d'Helmont sig ner öfver hålan och undersökte noga det inre deraf.

Han uppmanade med en åtbörd Giraud att stiga ned. Denne lydde. Nedkommen i djupet af hålan, undersökte han noga bottnen och väggarne, för att få reda på den öppning, han sökte. Förgäfves.

— Intet — sade han.

Den lärde tog nu en liten yxa, som han bar i sin gördel, och kasta henne åt Giraud.

Giraud slog med växande otålighet med yxan mot väggarne. Men förgäfves; inte förrådde något tomrum derbakom.

Vredens rodnad purprade Girauds kinder och d'Helmonts ansigte uttryckte en djup oro.

— Solen höjer sig vid horisonten — sade den senare och stampade otåligt i marken. Tiden förrinner... vi måste likväl ha reda på sanningen. Vi måste ovilkorligen in i dessa fördömda grottor! Kanske lider Alda i detta ögonblick alla helvetes qval. Om dessa män få veta, hvad vi förehafva och de skola få reda derpå, skola de utan tvifvel hämnas på de båda arma barnen! Vi skola ovilkorligen söka komma underfund med denna hemlighet.

— Ja herre, det måste vi! — utbrast Giraud och hoppade upp ur hålan.

Han grep nu Catharina i armen och sade till henne med en förfärlig, hotande stämma.

— Du har ljugit för oss!

— Jag har sagt sanning!... jag svär derpå inför Gud!... Nåd! medlidande! — bad den unga qvinnan, som ville rygga tillbaka för Girauds vilda blickar.

— Du har ljugit! — upprepade Giraud.

— Nej!... nåd!... Jag har sagt allt, hvad jag visste...

— Låt henne vara! — yttrade nu d'Helmont. — Hon skulle i detta ögonblick ej kunna ljuga, äfven om hon skulle vilja det.

— Men, jag säger er ännu en gång: akta er! Hennes ord äro falska. Och hvarför skulle hon dessutom förråda La Chenaye, då hon ej tvingas dertill af någon tortyr.

— Emedan jag vill, att hon skall förråda honom! sade d'Helmont med fast stämma... Sök ej, att förstå detta, Giraud; det är en hemlighet mellan mig och vetenskapen.

— Men hon sade ju, att jag genom denna håla kan komma in i grottorna?

— Ja, och är det säkert äfven.

— Men det synes ju ingenting ditåt.

— Det kommer sig deraf, att häri finnes ytterligare en hemlighet... denna qvinna skall upplysa oss om rätta vägen.

D'Helmont vände sig nu till Catharina, fattade hennes händer och såg med sin tjusande blick in i den unga qvinnans ögon.

Catharina sökte under genomträngande skrik att göra sig lös. Giraud tog en näsduk, för att begagna den som kafvel.

— Låt vara! — sade d'Helmont befallande.

Den lärde använde med en ytterlig ansträngning hela den magnetiska makt, som naturen förlänat honom; men antingen var Catharina motsträfvig eller och kämpade hennes starkare vilja med fördel mot magnetisörens, hvars afsigt hon likväl ej kände, ty sömnen kom icke, och Catharina fortfor att strida emot och skrika.

D'Helmont uttömde hela sin moraliska styrka, sin fysiska energi och sina kunskaper, utan att dock lyckas framkalla det fenomen, som han så starkt önskade.

— Olyckligtvis skall man höra skriken från denna olyckliga! — utropade Giraud med häftighet. Tro mig, herre, låt oss förena oss med de tre herrarne, som för närvarande befinna sig på klipporna, och låt oss försöka intränga i grottorna genom den ingång som vetter åt hafvet.

D'Helmont svarade icke. Helt och hållet

upptagen med att söfva den unga qvinnan, hörde han ej ens sin kamrats ord. Och äfven om han hört dem, skulle han dock ej lyssnat till dem, ty han tog för afgjordt, att banditerna, hvilka befunno sig i grottorna, skulle söka komma ut ur sitt fängelse genom denna andra utgång, hvarföre man måste bevaka den till hvad pris som helst.

Catharina kämpade ännu enegeriskt emot och gjorde ett motstånd, som d'Helmont ej kunde besegra.

Hastigt höjde Giraud, i en paroxysm af raseri, armen, i hvilken han höll knifven, öfver Catharinas hufvud.

Knifsbladet blänkte till. Den unga qvinnans ögon slötos vid åsynen af det hotande vapnet, men nästan ögonblickligeu höjdes åter dessa ögon, som om ögonlocken dragits upp af en okuflig kraft, och fästades på knifsbladet.

D'Helmont hade fört undan armen. Men då han fast betraktade Catharina, för att genom det magnetiska fludiet besegra henne, märkte han ögonlockens rörelse i detsamma solen återbröts från det skarpa och blanka stålet.

Ett rop af glädje undslapp hans läppar.

— Skulle imanen från Mekka ha sagt sant! sade han, och skulle de indiska fakirernas kataleptiska orörlighet verkligen härleda sig från någon annan orsak. Skall jag då ända hittills ha betviflat vetenskapen för att denna må i den yttersta stunden rädda mig! Må jag blott få denna qvinna att sofva, och jag skall nog sedan tvinga henne in i det clairvoyanta tillståndet! Ja Gud vill det!... jag lyder! Det är en ingifvelse från himlen!... jag bör ej misskänna dess makt.

Efter dessa sällsamma ord släppte d'Helmont den unga qvinnans händer, lyftade, upp henne och lade henne på den fuktiga marken vid öppningen vid hålan.

— Lägg dig på knä här bredvid! — befalte han derefter den förvånade Giraud.

Giraud lydde utan att förstå något.

— Håll hennes hufvud med venstra handen, så att det förblir vändt mot solen och orörligt! — fortfor han.

Giraud lydde.

— Godt!... Höj nu knifven, som du har i den andra handen; håll den öfver pannan... så der!... Lägg knifspetsen mellan båda ägonen... Vänd om knifsbladet, så att solen lyser på detsamma... så der!... Håll dig nu tyst, Giraud, och vänta!

Giraud gjorde som d'Helmont sade. Denne senare höll med våld den unga qainnan och hindrade henne från att röra sig.

Den, som sett dessa personer, skulle trott sig ha för sina ögon tvenne mördare, nära att döda sitt offer, men, liksom offret sjelft, träffade af en fullkomlig orörlighet.

Först slötos Jeannes ögon, derefter öppnades de åter och fästades, efter några fåfänga försök att taga en annan riktning, på det glänsande stålet.

Hennes ansigte blef purpurrödt... ögonlocken tycktes fattas af en konvulsivisk darrning... ett par minuter derefter bleknade kinderna åter, blicken blef stel.

D'Helmont släppte en af hennes händer; denna hand gjorde icke en rörelse, han lemnade derpå äfven den andra i frihet. Catharina rörde sig icke.

— Hon sofver! — utropade den lärde och sprang upp med ansigtet glänsande af en obeskriflig glädje. — Stig upp äfven du, Giraud; nu skall denna qvinna tala, och hon skall uppenbara för oss till och med det, hon sjelf icke vet.

Giraud lydde, förvånad, häpen. Han vågade knappast tro sina egna ögon.

Catharinas kropp låg alldeles orörlig.

— Katalepsien är fullkomlig! — sade d'Helmont. — Imanen sade sant. Jag har nu kännedom om fakirernas hemlighet.

D'Helmont lyfte nu upp den sofvande. Kroppen stod rak och stel, men gjorde icke en enda rörelse. Det var ett lik, som den lärde handterade efter behag.

Giraud visste, allt mer och mer förvånad, ej om han såg i syne, eller om han skulle tro på verkligheten, af hvad han hade för sina ögon.

D'Helmont gjorde några magnetiska strykningar öfver hennes panna, för att kunna få henne till clairvoyante.

— Ser ni? — frågade han.

Catharina förblef orörlig, men hennes läppar rördes sakta.

D'Helmont gjorde några strykningar öfver läpparne.

— Ser ni? — upprepade han.

— Ja! — stammade den unga qvinnan.

— Kan ni verkställa min vilja?

— Ja... om ni tvingar mig dertill!...

— Jag befaller er det.

— Då... skall jag göra, hvad ni befaller mig!

D'Helmont visade på hålan.

— Gå med er tanke ned i denna håla! — sade han.

— Jag går! — svarade Chatharina efter några ögonblicks tystnad, hvarunder hennes ansigte uttryckte den lifligaste oro, den största förskräckelse och den djupaste oro.

— Har ni kommit till bottnen? — frågade d'Helmont.

— Ja... ja kommer... nu är jag der.

Catharina utstötte dervid en suck af lättnad.

— Se er omkring.

— Ja ser.

— Ser ni någonting?

— Intet!

— Hvad! klippväggarne omkring er äro således fasta? Finnes der ingen hemlig öppning? Se efter! Noga! Jag vill det! Jag befaller er det!

D'Helmont uttalade dessa sista ord med imponerande majestät och med sina flammande blickar oafvändt fästade på den unga qvinnan.

— Ni gör mig illa! — sade Catharina. — Jag qväfs!

— Se efter! Jag vill det!

Den unga qvinnan tycktes fördubbla sin uppmärksamhet.

— Ah! — inföll hon plötsligt.

— Har ni funnit det? — frågade d'Helmont!

— Nej... men jag hör ett buller, som närmar sig hitåt.

— Hvad är det för buller?

— Ett doft mummel...

— Från hvem kommer det?

— Jag vet ej.

— Hör noga på... och ni skall få veta det!

— Jag lyssnar!

— Nå?

— Tst! — sade Catharina, som om hon fruktat att bli störd.

— Nå? — återtog d'Helmont efter ett ögonblicks tystnad.

— Jag lyssnar... detta buller kommer från ett sorl af röster. Man talar bredvid mig... jag kan ej tydligt urskilja orden, men jag hör... jag hör...

— Närmar sorlet sig?

— Ja.

— Fort.

— Nej, långsamt.

D'Helmont vände sig till Giraud.

— Det ställe, der du i natt fick reda på hemligheten med grottorna, kan väl icke vara långt härifrån?

— Buskarne, der jag gömde mig, äro, skulle jag tro, på klippan, nästan alldeles öfver våra hufvuden — svarade Giraud.

— Välan, Giraud! Klättra upp på klippan! Deruppe skall du finna Marcus och hans kamrater! Säg till, att en utaf dem kommer hit ned till mig, och att en annan skyndar i flygande fläng till hr d'Aumont, samt tager hans folk med sig hit. Den tredje måste stanna qvar och vakta deruppe på klippan! Skynda, Giraud!

Giraud klättrade med pantherns vighet uppför den branta klippväggen.

D'Helmont var ensam qvar med Catharina.

LI.

Spiseln.

— Den, som nu skyddar er, kan kämpa vore det ock med alla jordens makter! — hade Renaud stolt utropat, då han vände sig till Alda och Diana, i samma ögonblick vi lemnade dem alla tre i gången, som förenar grottorna med den yttre öppningen.

Renaud hade vid dessa ord dragit de båda unga flickorna med sig in i grottorna, der tjufvarne upphört med sig orgie.

Chamäleon befann sig alltid i samma belägenhet. Renaud lemnade nu Diana och Alda och skyndade bort till banditen.

Han skar af de band, hvarmed han var fängslad, och tog bort kafveln.

— Bedragare! — sade Renaud till Camäleon — försoningens timma är nu inne, ditt lif är i mina händer; jag förlåter dig, men du kan återupprätta dina fel.

— Ni förstår mig! — stammade Camäleon, slagen af djup öfverraskning, ty under de många år han tjenat vid det fruktade bandet, var detta den första handling af öfverseende, han ännu sett af La Chenaye.

— Ja, jag förlåter dig! — upprepade Renaud — men med vilkor att du händanefter hängifver dig åt mig med kropp och själ.

— Förfoga öfver mig, kapten!

— Kom då.

Renaud gaf nu tecken åt Camäleon att följa sig till gången, ur hvilken de båda unga flickorna nyss utträdt.

— Till bommen!

Chamäleon tog ett steg tillbaka.

— Ni vill tillsluta grottorna! — utropade han.

— Ja! — sade Renaud.

— Men... ni vill då vår död. Att tillsluta grottorna, är detsamma som med vilja lefvande begrafva oss. Vet ni då icke, kapten, att denna bom, som lätt kan skjutas för, om man vill tillsluta grottorna, behöfver de samlade krafterna af minst tio man, för att åter kunna föras tillbaka.

— Till bommen, säger jag dig! — upprepade Renaud, utan att besvara Chamäleons anmärkningar.

— Kapten, jag ber er, betänk noga! — utropade banditen och bleknade af förskräckelse. — Ni vill låta oss drabbas af det förfärligaste straff! Då grottorna blifvit tillslutna, skall ingen mensklig makt kunna utifrån intränga i grottorna; men inifrån behöfvas minst tio man, för att öppna dem, jag upprepar det, och vi äro blott två. Ingen annan ingång finnes och ingen skall kunna komma till vår hjelp.

Renaud tog en af sina pistoler i hand.

— Vill du genast dö och sålunda undvika den tortyr, hvarom du talar? — frågade han kallt.

— Kapten... — stammade Chamäleon.

— Svara!

— Döda mig icke!

— Lyd då!

Renaud visade härvid på en lång och tjock jernstång.

Chamäleon tog stången och lyfte med svårighet upp honom, derpå förde han en af ändarne till densamma in i en remna i väggen.

Renaud hjelpte till att föra stången ned i remnan, som var temligen djup.

Derpå ansträngde de sig båda af alla krafter att åter draga ned ändan af stången. Slutligen gaf stången vika och med detsamma stången, sänktes, syntes ett ofantligt klippblock röra sig på sin basis och långsamt glida fram på den steniga grunden.

Slutligen hördes en stark och spänstig fjäder smälla till, och den trånga öppning, som lemnade tillträde till grottorna, var helt och hållet tillsluten.

Renaud utstötte en suck af lättnad och belåtenhet.

Man kunde lätt se, att Chamäleon sagt sant, då han försäkrade, att de båda ensamma omöjligen skulle kunna åter öppna den nu tillstängda passagen.

— Nu — ropade Renaud — trotsar jag de förenade krafterna från alla polissoldater i hela konungariket att komma hit! För fan, Humbert var en stor mekaniker, det måste man medgifva.

— Hvad skola vi göra? — frågade Chamäleon.

— Du skall stanna qvar här och vänta! — svarade Renaud. — Men hör mig, Chamäleon! du sade nyss sant, då du påminte mig om, att vi ej skola kunna åter öppna denna ingång. Vi äro lefvande instängda i en graf, jag upprepar dina egna ord, vi äro sade du förlorade. Men det finnes dock ett medel att slippa ut ur dessa grottor... detta medel känner endast jag. Med min hjelp kan du hoppas få lefva; utan mig, kan du vara säker om, att du skall dö här. Du finner, att jag är skyddad mot hvarje nytt förräderi å din sida, ty ett sådant förräderi skulle först och främst vända sig mot dig sjelf. Derföre, motsäg ej mina befallningar utan lyd!

— Jag är färdig, kapten! — sade Chamäleon och bugade sig, ty det energiska argument, Renaud användt, hade helt och hållet öfvertygat honom.

— Stanna qvar här och vänta! — upprepade den unge mannen.

— Jag skall vänta!

Renaud gick då åter in i den stora grottan till de båda flickorna.

— Min Gud! — utbrast Diana, då hon såg honom inträda — vi trodde oss icke mera få återse er, vi trodde oss vara öfvergifna.

— Öfvergifva er, Diana! — sade Renaud med förebrående ton; — detta tvifvel är kränkande för min ära. Tvifla ej mera, jag besvär er derom.

— Äro vi då utan återvändo förlorade alla tre? — frågade Alda. — Tala, hr grefve! säg oss hela sanningen! en hastig död är bättre än denna ovisshet, som långsamt dödar oss.

— Förlorade! — sade Renaud! — vi äro tvärtom räddade alla tre!... Kom! återtagen mod och styrka, och tviflen icke! J stån under grefve de Bernacs skydd, j hafven ej mera något att frukta.

— Jag sade ju, att han verkligen var god och ädel! — utropade Diana med uppriktig glädje.

— Säg snarare, Diana, att jag älskar eder och att endast döden, då han isar mitt hjerta, skall hindra detta från att klappa för er! — inföll Renaud passioneradt. — Men kom — fortfor han — låt oss skynda så fort som möjligt från dessa hemska hålor!

— Vi följa eder — sade Alda beslutsamt.

Renaud styrde, åtföljd af de båda unga flickorna, sina steg mot den inre gången. Alla tre återvände nu till de af tjufvarne plundrade hemliga grottorna.

Renaud gick utan att stanna direkte in i laboratoriet. I ändan af detta fanns en stor spisel, sådan som de, hvaraf alkemisterna brukade begagna sig. Denna spisel var, alldeles full med burkar, flaskor och retorer.

Renaud hoppade upp i spiseln och började undersöka dervarande jernplåtar. Han tryckte derefter på en af de naglar, hvarmed en utaf dessa plåtar var fästad. Plåten lossnade. Renaud lyfte bort honom. Derefter stack han sin dolk in i den öppning, som derigenom bildades.

Diana och Alda sågo på, utan att förstå grefvens underliga beteende.

Renaud drog nu sakta tillbaka med dolken en ståltråd. Han tog denna tråd och började kraftigt draga på honom.

Men plötsligt började han häftigt darra. Utan att dock släppa tråden, lade han sitt öra till öppningen.

Hans af skenet från lampan upplysta ansigte hade blifvit förfärande blekt.

Hans mun halföppnades, liksom för att framsläppa ett skri; men slöts dock snart åter.

Det var tyst som i grafven och de unga flickorna väntade med bäfvan, hvad som skulle komma.

Renaud släppte ståltråden och stod med ett språng midti laboratoriet. Hans oroliga blick genomlopp rummet och fästades slutligen på en yxa, som troligen qvarglömts under tumultet utaf någon af tjufvarne.

Att gripa denna yxa, rusa ut i mellersta grottan eller salongen, med några hugg slå ned de i hvalfven hängande lamporna och släcka dem, allt detta var blott ett ögonblicks verk.

Grottan var nu försänkt i det djupaste mörker.

Renaud skyndade derpå tillbaka till de båda unga flickorna, tog dem utan att säga ett ord i sina armar, bar dem ut i det mörka rummet och sade till dem med grof och hård stämma:

— Tyst! Hvad j än mån se eller höra, gifven dock ej från er ett ljud, gören icke en rörelse, ty då äro vi förlorade.

Han förde dem dervid bort i en af grottans mörkaste vrår.

Renaud vände nu tillbaka till laboratoriet, der han försvagade skenet från lampan, genom att sätta reflektorn i motsatt riktning mot förut. Med yxan i hand skyndade han bort till spiseln och lade ånyo örat mot muren.

— Ah! — hviskade Alda och omfamnade sin vänninna — denne man bedrager oss! Det är ej grefve de Bernac!

Diana betraktade henne förvånad.

— Han känner alltför väl till grottornas hemligheter — fortfor den unga flickan. — Låt oss bedja min syster, ty denna gång — jag känner det — är vår sista timma slagen.

Hon knäböjde härvid, alltjemt med sina armar slingrade kring Dianas lif.

Renaud hade icke förändrat ställning. Hastigt sprang han nu upp, trängde sig intill väg-

gen för att bättre dölja sig, grep med båda händer om yxskaftet och lyfte vapnet öfver sitt hufvud, färdig att slå till.

Dödsverktyget var höljdt alldeles öfver det ställe, der den uttagna jernplåten nyss funnits.

Plötsligt syntes denna del af muren röra sig, och en öppning varseblefs, hvilken vidgades alltmera.

Renaud lutade sig framåt, för att kunna säkrare slå till.

LII.

De tre vännerna.

Vi måste nu återvända till Marcus och hans vänner. Vi bedja derföre läsaren gå ungefär en timma tillbaka i tiden, eller det ögonblick då La Chenaye visat sig för de upproriska tjufvarne i grottorna och då mäster Eudes och Richard sakta samtalade med hvarandra i skogen.

Då baron de Grandair lemnade det ensliga huset i Étretat, der han qvarlemnade d'Helmont och Giraud, i detsamma dessa skulle tvinga Bernard och Catharina att tala, skyndade han mot klipporna, åtföljd af chevalier de La Guiche och markis d'Herbaut, hvilka, såsom läsaren torde minnas, svurit att följa honom öfverallt och vid dessa tillfällen bispringa honom med sin arm och sin vänskap.

Efter ungefär en qvarts timme stannade Marcus, som red i spetsen, och höll in sin häst.

— Hvarföre hejda oss i vår hastiga fart? — frågade La Guiche.

— Derföre att vi kanske i detta ögonblick befinna oss öfver grottorna — svarade baronen. — Ljudet af hästhofvarne skulle kunna varna banditerna.

— Klokt taladt! — anmärkte d'Herbaut.

— Vi äro då nära? — frågade La Guiche.

— Jag ser derborta ekbusken, som måste vara densamma, om hvilken Giraud talade och bakom hvilken han hållit sig dold en del af natten.

— Den der Giraud har godt förstånd! — sade markisen.

— Han är en person som jag aktar mycket högt! tillade La Guiche. Corbleu, hvilken ihärdighet, hvilket mod!

— Tyst mina herrar! sade hastigt Marcus, och om i viljen lyda mitt råd, hoppa vi af, och i brist på träd att binda hästarne vid, snärja vi dem, på det de ej må kunna röra sig.

De tre ädlingarne kastade sig ur sadlarne. Med tillhjelp af några snören, som Marcus, försigtigtvis haft lindande kring sin sadelknapp, tjudrade han de tre hästarnes fötter med en skicklighet och snabbhet, som förrådde stor vana vid det nomadiska lifvet i ödemarken; araberna göra aldrig fast sina gångare på annat sätt.

Marcus tog nu från sadeln en liten egyptisk yxa och gick försigtigt framåt, följd af sina båda vänner.

Snart uppnådde de alla tre busken, der Giraud väntat, och gömde sig nu i sin ordning derbakom.

Man kunde derifrån se hela klippkedjan, som sträckte sig mot norr, och stället der ringen fans, i hvilken repet var fästadt, på hvilket man firade sig ned i grottorna.

Varghufvud hade, såsom läsaren vet, bortskickats af Renaud några ögonblick inann Marcus och hans kamrater anlände till stället, så att denna del af klippan nu var alldeles öde.

Vid samma tid och alldeles under det ställe, der de tre ädlingarne stodo, svuro tjufvarne, återkallade till lydnad, La Chenaye en osviklig trohet.

Marcus gaf efter en stund La Guiche och d'Herbaut tecken att följa sig. Alla tre stego utför den sluttning, som förde till branten och stannade vid klippans yttersta kant.

Marcus såg sig noga omkring, men repet var såsom vi sagt, så väl måladt, att den unge mannen ej kunde upptäcka något.

Han lade sig ned framstupa och sträckte fram hufvudet öfver klippkanten, för att urskilja klippans sidor. Han såg ej heller nu något.

— Men — sade Marcus, och reste sig upp, det måste likväl vara här. Jag känner igen marken, om hvilken Giraud talade, jag känner igen skären, som höja sig upp ur hafvet och mot hvilka jag väl sina tjugo gånger höll på att krossa min båt... Jag befann mig då rakt under ingången till grottorna, eftersom jag kunde se tjufvarne hala sig ned... Huru kommer det sig att jag nu icke kan upptäcka det ringaste?

— Nå? — frågade La Guiche, då han blef varse sin kamrats obeslutsamhet.

— Jag söker — sade Marcus — efter ett rep som måste vara fastgjordt här uppe på klippan och med hvars tillhjelp banditerna kunna hala sig upp och ned, då de vilja till eller ifrån grottorna.

— Om vi skulle med händerna undersöka klippkanten? — anmärkte d'Herbaut.

— Ah! — inföll Marcus sakta och stannade plötsligt. — Här är stället, der Giraud firade ned till mig banditen, som vi bemäktigat oss. Se bara! gräset är afskafdt genom nötningarne af repet.

— Det är sannt! sade La Guiche, som lutat sig ned, för undersöka det af baronen utvisade stället.

— Då måste banditernas rep finnas här till venster om oss.

Marcus lade sig ned på knä och följde med handen kanten af klippan.

Forts.

Göteborg. Alb. Olsons Boktryckeri, 1881.